

pevnost

edice

Jan
Kotouč

Příliš blízké setkání

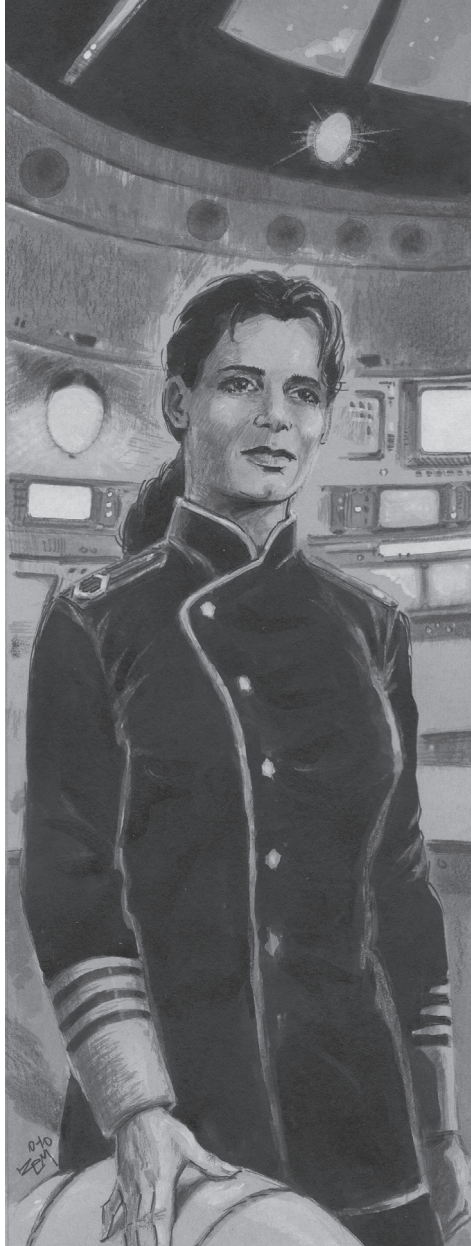
CENA
KARLA ČAPKA
2008

Jan Kotouč

PŘÍLIŠ BLÍZKÉ SETKÁNÍ

Jan Kotouč

**PŘÍLIŠ BLÍZKÉ
SETKÁNÍ**

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Jan Kotouč, 2010

Cover © Karel Zeman & Lukáš Tuma, 2010

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2010

ISBN 978-80-7425-083-5

1.

„Vítejte na stanici *Ithaka*,“ ozval se z reproduktoru mužský hlas, když jejich raketoplán dosedl v hangáru. „Prosím, připravte si identifikační čipy a postupujte k celnici.“

Komandér-poručik Vivian Evansová si přehodila tašku přes rameno, zhluboka se nadechla a doufala, že není vidět neklid, který se jí opět zmocnil, když spolu s ostatními cestujícími vystoupila z raketoplánu a zamířila k celnici. Nebylo však snadné udržet nervozitu na uzdě. Po šesti letech strávených na planetě – nejdříve v nemocnici, potom na půltuctu rehabilitací a nakonec na různých štábních pozicích – by byl při pomýšlení na návrat do služby ve vesmíru nervózní každý. Její nervozitu navíc ještě posiloval fakt, že měla převzít funkci, s níž vlastně neměla žádné předchozí zkušenosti.

Když na ni přišla řada, podala celníkovi identifikační čip. Vysoký muž v uniformě staniční bezpečnosti lehce zpozorněl, když si všiml jejího černomodrého stejnokroje Astonského loďstva, ale přijal čip beze slova, vložil ho do skeneru, rychle prolétl údaje na displeji, potom čip vypojil a zase jí ho vrátil.

„Všechno je v pořádku. Vítejte na palubě, madam.“

„Děkuji,“ odpověděla a klid v jejím hlase ji samotnou překvapil.

Vstoupila do hlavní haly stanice *Ithaka* a prodírala se davem obchodníků a cestovatelů, jak nejrychleji mohla.

Ithaka byla největší vesmírná stanice v prostoru Astonské unie, třetí největší v celém sektoru Hirano, a jedna

z nejvýznamnějších obchodních křižovatek. Odsud se vypravovaly obchodní konvoje k Sinaji, Claytonu, Nieuw Stramproyi a k dalším planetám včetně několika z Kasimírského císařství. To znamenalo, že zde bylo permanentně rušno.

Ithaka se rovněž nacházela – stejně jako několik planet, ke kterým odtud létaly konvoje – blízko oblasti známé neoficiálně jako „Hunský prostor“. Hunové byli mimozemšťané, o kterých lidstvo téměř nic nevědělo. Kromě toho, že cestovali vesmírem a bez varování útočili na všechny lidské – i jakékoliv jiné – lodě, které jim přišly pod ruku. Jednou dokonce zaútočili na samotnou *Ithaku*. Z toho důvodu zde mělo Astonské loďstvo permanentně umístěný operační svaz a každý obchodní konvoj doprovázelo několik válečných lodí.

A Vivian se teď měla stát členkou posádky jedné z nich. Lidé z admirality pravděpodobně usoudili, že důstojníka, který vypadl z rytmu, je spíše než nějaké klidnější umístění pro začátek lepší hodit rovnou do hluboké vody.

Vivian dorazila do části stanice, která byla civilistům nepřístupná – místo, kde kotvily válečné lodě. Dvojice mariňáků u vchodu se vypjala do pozoru. Vivian opakovala rituál s identifikačním čipem a potom zamířila k transportním kabinám. Po chvíli už seděla uvnitř jedné kabinky a na displeji klikla na ikonu s nápisem „Astonská válečná loď *Ardent*“. Kabina se s lehkým šklubnutím rozjela a po několika vteřinách bylo průzorem vidět panoráma vesmíru a měsíce Porter, kolem kterého *Ithaka* obíhala. Po chvíli Vivian spatřila svůj cíl, lehký křižník *Ardent*. Její nervozita opadla, jakmile začala obdivovat ladné křivky nového domova.

Po dalších několika minutách se kabina s lehkým šklubnutím zastavila.

Vivian se opět zhluboka nadechla, vzala tašku a vyšla ven.

V hangáru na ni čekal mladý podporučík s popelavou tváří a přibližně stejně stará žena s distinkcemi specialisty druhé třídy.

„Komandér-poručík Evansová se hlásí na palubě,“ řekla Vivian formálně.

„Vítejte na palubě *Ardentu*, madam,“ odpověděl mladík a zsalutoval. „Podporučík Černěnko, mám instrukce vás zavést ke kapitánovi.“ Pak kývl k ženě vedle sebe. „Specialista Shumanová vám dopraví osobní věci do vaší kajuty.“

„Dobrá.“ Vivian podala druhé ženě tašku. „Veďte mě, podporučíku,“ řekla a cítila, jak se její nervozita opět probouzí.

* * *

Kapitán Erika Bransonová, velící důstojník *Ardentu*, seděla za stolem v kanceláři a prohlížela si osobní záznamy nejnovějšího přírůstku do posádky.

A nebyla příliš nadšená. Ani ze záznamů, ani z komandér-poručíka Evansové samotné, která zatím seděla v křesle naproti ní, v pravé ruce si žížlala konec copánku a zaujatě pozorovala hranu kapitánova stolu.

Působí jako malá holčička, pomyslela si Bransonová. *Což není moc dobrá image, když uvážím, že té holce je dvaatřicet a právě se stala taktickým důstojníkem na mé lodi.*

Ovšem vzhled nebyl to jediné, co Bransonovou znepokojovalo. Služební záznamy Evansové byly zajímavé, ale poměrně krátké. Na akademii na Simeralu vstoupila v osmnácti letech. Ve druhém ročníku se přihlásila do pilotního kurzu. Akademii i pilotní kurz absolvovala úspěšně a byla zařazena do aktivní služby. Po dvou letech byla povýšena

na mladšího poručíka a o rok později se stala starším poručíkem a velitelem letky.

Před šesti lety se jí ale stala nehoda, která ukončila její pilotní kariéru. Potom, co se zotavila, sloužila na různých štábních funkcích, dokonce byla chvíli jedním z asistentů admirála Nagye, hlavního operačního důstojníka celého Astonského loďstva. Ovšem nějaký hlavoun z admirality došel k závěru, že Evansová by měla nejdřív získat víc zkušeností v taktickém úseku v řadové službě, než bude její kariéra moci dále postupovat.

Což v praxi znamenalo, že kapitán Bransonová ji bude mít na krku na dobu neurčitou.

Vivian Evansová se v křesle nepatrně zavrtěla a dál si žížlala copánek. To dlouhé tíživé ticho, zatímco kapitán četla její záznamy, jí zřejmě na klidu moc nepřidávalo.

No, skvělý. Bransonová si v duchu odfrkla. *Pokud je nervózní z ticha, jak asi bude nervózní, až budou loď trhat na kusy nukleární hlavice?*

Chvíli ještě nechala ticho viset ve vzduchu, ačkoliv už dávno dočetla, a potom si odkašlala.

„Vaše záznamy se zdají být v pořádku, komandér-poručíku. Vítejte na palubě *Ardentu*.“

„Děkuji, madam,“ odpověděla Evansová úsečně.

Bransonová si ji chvíli měřila a potom se rozhodla, že bude mluvit na rovinu. „Slečno Evansová, nejspíš chápete, že nejsem zrovna nadšená, že vás mám na palubě zrovna já.“

Zdálo se, jako by se Evansová v křesle o něco zmenšila. „Ano... Nejspíš chápu, madam.“

Bransonová pokrčila rameny. „Samozřejmě, že rozkazy jsou takové, jaké jsou. A je mi jasné, že vy jste se o tohle umístění zřejmě také moc neprosila. Ovšem faktem zůstá-

vá, že je z vás hlavní taktický důstojník *Ardentu*. A přitom v tomto oboru nemáte prakticky žádnou zkušenost.“

„Toho jsem si vědoma, madam,“ odpověděla Evansová tiše.

„To doufám, protože očekávám, že se okamžitě dozvím o jakýchkoli problémech, které se ve vašem úseku vyskytnou. Nesnáším důstojníky, kteří se snaží nedostatky skrývat, místo aby je řešili. Je to jasné?“

„Ano, madam.“

„Uvědomte si, že na tomhle umístění se velmi pravděpodobně dostaneme do opravdového boje a na vaší analýze a pohotovosti budou záležet životy mužů a žen na palubě. Pokud si *myslíte*, že na to nemáte, chci to slyšet hned. Pokud si *myslíte*, že na to máte, dostanete šanci. Nehodlám vás shazovat nebo vám házet klacky pod nohy, ale pokud já nebo výkonný důstojník dojdeme k závěru, že své povinnosti nezvládáte, tak vás odtud vykopnu dřív, než stačíte říct ‚rozkazy admirality‘, je to jasné?“

„Ano, madam!“ řekla Evansová a evidentně se snažila, aby zněl její hlas vyrovnaně.

„Dobrá. Jsem ráda, že si rozumíme. Teď můžete jít, komandér-poručíku.“

* * *

Mohlo to proběhnout lépe, pomyslela si Vivian Evansová, když si o deset minut později v kajutě vybalovala věci. Kapitán si rozhodně nebude brát servítky, ale alespoň Vivian od začátku věděla, na čem je.

Koneckonců předpokládala, co ji zde bude čekat – že stačí jediná chyba a bude to její poslední palubní služba.

V hloubi duše věřila, že se dokáže vypořádat se vším, co jí tady potká, že na to má.

Ale k její víře se neustále vkrádal strach. Strach, že jenom lže sama sobě a kapitánova nedůvěra v její schopnosti je oprávněná a brzy se potvrdí.

* * *

„No, Edmunde, tak co říkáš na našeho nového taktického důstojníka?“ zeptala se kapitán Bransonová výkonného důstojníka.

„Ještě jsem neměl možnost ji moc poznat,“ odvětil komandér Edmund Dumas. „Ale pochopil jsem, že moc praxe v oboru nemá.“

„Nemá prakticky žádnou,“ řekla Bransonová. „Nikdy nesloužila na lodi v taktickém úseku... Ani v žádném jiném. Byla pilotka, dokud ji zranění neuzemnilo.“

„To je pravda, ale na druhou stranu admirál Nagy o ní ve své zprávě píše docela pochvalně,“ namítl Dumas a usmál se. „Koneckonců, kapitán si jistě vzpomene, jak jsem na tom byl já, když jsem měl převzít taktický úsek.“

Bransonová úsměv opětovala. S Dumaselem už sloužila na třech lodích, z toho na dvou z nich byla kapitánem.

„Ano, jistá podobnost by tu byla,“ souhlasila. „Ovšem u ní mám ještě jeden problém. Jestli jsi četl její záznamy, tak víš, že byla po zranění povýšena na komandér-poručíka. Bylo to spíš takové symbolické gesto, aby měla vyšší penzi, protože tehdy to nevypadalo, že by se ještě kdy vrátila do aktivní služby. Ale ona se zotavila a vrátila a komandér-poručík je už šest let, což znamená, že je služebně starší než komandér-poručík Stensgaard i než komandér-poručík Bo-

ren. A to jen tak mimochodem znamená, že je po tobě nejvyšší důstojník na téhle lodi.“

„Aha,“ Dumas se na chvíli odmlčel. „Takhle jsem o tom nepřemýšlel.“

„Proto jsem z toho tak rozhozená,“ přiznala Bransonová. „Mít na palubě zelenáče je jedna věc. Ale když je ten zelenáč zároveň třetí nejvyšší důstojník na lodi a nejistota z něj přímo kape, je to ideální recept pro katastrofu.“

„Možná je zelenáč, ale zase tak moc bych ji nepodceňoval,“ přiznal se Dumas. „Její bojové zkušenosti jsou sice omezené, ale odhodlání jí nechybí.“

„A na to jsi přišel jak?“ zeptala se Bransonová.

„Četl jsem podrobnou zprávu o jejím zranění. Při nehodě stíhačky si těžce zranila míchu hned u krku a zůstala ochrnutá. Vypadalo to, že tak zůstane, než na ní vyzkoušeli novou metodu založenou na léčivých extraktech z té rostliny, co jsme získali obchodem s Nargany. Po roce a půl se jim podařilo postupně zregenerovat její poškozené nervy a další rok se učila znovu chodit.“ Zavrtěl hlavou. „Kapitáne, řeknu vám, kdybych *já* prošel něčím takovým, věřte, že bych se do aktivní služby už nikdy nevrátil.“

* * *

Vivian se posadila k prázdnému stolu v důstojnické jídelně a pustila se do oběda. Většinou jedla sama. Když si sedala k nějaké skupině, měla vždycky pocit, že se vnucuje. Radši se držela stranou.

Aspoň že už nebyla tak nervózní z výkonu služby. Opadlo to z ní prakticky hned, jakmile formálně převzala taktický úsek. Ovšem i tak bylo někdy těžké udržet si autoritu, když

víceméně všichni její podřízení měli v oboru podstatně více zkušeností než ona. A někteří se jí to nebáli dávat docela nepokrytě najevo.

„Můžu si přisednout?“

Vivian zvedla hlavu. U jejího stolu stál komandér-poručík s tácem v ruce. Byl poměrně malý – i když Vivian mu stále sahala se svými sto padesáti centimetry sotva po ramena.

„Ale jistě,“ vypravila ze sebe.

„Děkuji.“ Muž se posadil. „Jsem komandér-poručík Frederick Boren, zbraňový důstojník *Ardentu*. Vy jste komandér-poručík Evansová, že? Náš nový taktický. Byl jsem na dovolené na Porteru, takže jsme se ještě neviděli.“

„Áá... aha,“ přikývla Vivian. Porter byl jediný obyvatelný svět v soustavě, terraformovaný měsíc plynného obra, kolem kterého obíhala stanice *Ithaka*. „Těší mě.“

„Chtěl jsem se zeptat, jestli jste už měla možnost si prohlédnout ten nový ovládací software pro naše seekery. Dorazil jen pár dní před vaším příchodem.“

„No, přečetla jsem si specifika, ale jen letmo,“ přiznala se Vivian. Seeker byl název, který se vžil pro řízenou střelu, hlavní výzbroj válečných lodí. Pojmenován byl podle první střely tohoto typu.

„Aha. Někdy to spolu musíme probrat. Z toho, co jsem zatím četl, nám tenhle software může odkrýt úplně nové možnosti. I hlavní těžká střela se prý trefí do cíle s přesností na jeden metr čtvereční. A také má být schopná přijímat mnohem víc rozkazů během letu.“ Boren pokrčil rameny. „Ovšem je otázkou, kolik z toho bude ve skutečnosti opravdu fungovat. Hodně věcí vypadá dobře na papíře, ale v reálu je to naprosto nepoužitelné.“

Vivian přikývla a vzpomněla si na „revoluční“ systém regulující stav zásobníků energie, který před lety Oddělení výzkumu a vývoje nechalo nainstalovat do většiny nových stíhaček. Ten systém ji posléze málem zabil. Upřímně doufala, že s novým softwarem pro seekery to nebude stejné.

„Budeme to muset vyzkoušet, jakmile opustíme dok. Netušíte náhodou, kdy to bude?“

Boren pokrčil rameny. „Nemám ponětí, sotva jsem se vrátil.“ Otočil hlavu k vedlejšímu stolu, kde seděla čtveřice důstojníků a zavolał: „Hej, poručíku Cliftonová, netušíte náhodou, kdy konečně dostaneme rozkazy a vypadneme zase do vesmíru?“

Vysoká bruneta, o které si Vivian pamatovala, že je hlavní komunikační důstojník *Ardentu*, se otočila na Borena a chvíli mlčela, dokud nespokla sousto. Potom řekla: „Podle všeho bychom měli dok opustit během pár dní. Co se týče rozkazů, tak nic konkrétního nevím, ale kapitán ráno dostala rozkaz, aby se na stanici dostavila k admirálu Hernándezovi.“

Boren se zamračil. „Admirál Hernández? O něm jsem v životě neslyšel. Tuší někdo, co je zač?“

„Nemám ponětí,“ řekl jeden z důstojníků u vedlejšího stolu.

„Já ano,“ řekla Vivian tiše. „Jednou jsem se s ním setkala, když jsem sloužila na admiralitě. Je to současný předseda Výboru pro mimozemské záležitosti.“

U obou stolů náhle zavládlo ticho. Nikdo netušil, proč by někdo v takové víceméně kancelářské funkci cestoval z hlavní planety Simeral až na stanici *Ithaka*. A proč by si k sobě pozval kapitána jednoho z lehkých křižníků.

Něco Vivian říkalo, že ať už posádka *Ardentu* dostane jakýkoliv úkol, doprovod konvoje to téměř jistě nebude.

* * *

„Vítejte, kapitáne Bransonová,“ řekl kontradmirál Joseph Hernández, když Bransonová vstoupila do jeho kanceláře na *Ithace*, která mu byla podle všeho přidělena dost narychlo. „Děkuji, že jste se sem dostavila tak rychle.“

„To je v pořádku, pane,“ pravila Bransonová neutrálně. Admirál jí koneckonců poslal rozkaz, aby přišla přesně v tuhle hodinu.

Hernández ukázal na muže v civilním obleku, který stál u stěny a na oba důstojníky pohlížel s jakousi vrozenou odtažitostí.

„Tohle je doktor Steven Malthus,“ představil ho Hernández. „Člen Agentury pro mimozemské styky.“

„Kapitáne,“ pravil Malthus zdvořile a podal jí ruku.

Bransonová zpozorněla. AMS byla meziplanetární organizace, která se zabývala jednáním a navazováním prvních kontaktů s mimozemskými druhy jménem lidstva jako celku. A v dnešní době, kdy se Kasimířské císařství víceméně otevřeně připravovalo na dobovačnou válku a vztahy mezi Astonem a Ballingtonským společenstvím byly pořád na bodu mrazu kvůli incidentu v soustavě Argonaut před dvěma lety, zůstávala AMS asi jedinou nadnárodní organizací, kterou uznávaly všechny planety v sektoru.

„Posaďte se, kapitáne,“ Hernández jí pokynul k jednomu z křesel. Malthus si sedl do druhého z nich a admirál se posadil za stůl.

„AMS nás požádalo o pomoc při jedné expedici a my

se jim rozhodli vyhovět. Vy, kapitáne, budete spolupracovat s doktorem Malthusem a budete vojenský velitel expedice.“

„Chápu, admirále,“ řekla Bransonová. Tolik si už dokázala domyslet. „Čeho se ta expedice bude týkat?“

Malthus se usmál. „Poletíme do nitra hunského prostoru a pokusíme se konečně navázat diplomatický kontakt s Huny.“

„Cože?!“ Bransonová se nevěřícně otočila na Hernándezze a potom zpět na Malthuse ve snaze najít v jejich tvářích alespoň náznak toho, že doktorův výrok byl žert. Hloupý žert.

Ovšem oba to evidentně mysleli vážně.

„Pane, to je... to je šílenství,“ vysoukala ze sebe nakonec.

„Když se na Zemi před dvanácti sty lety Magalhães rozhodl obeplout svět, také ho většina lidí měla za šílence,“ prohlásil Malthus klidně, než stihl Hernández odpovědět.

„Ano, a pokud si vzpomínám, tak se Magalhães ze své výpravy nevrátil,“ odsekla Bransonová a opět obrátila pozornost k Hernándezzovi. „Admirále, snažit se kontaktovat Huny je jako bodat klackem do vosího hnízda!“

„Necháváte se strhnout, kapitáne,“ napomenul ji Hernández.

„Možná, že nechávám,“ připustila Bransonová, „ale sloužila jsem v této oblasti už mnohokrát a vím, že Hunové nemají zájem s námi jednat, chtějí nás prostě rozstřílet na cucky.“

„O tom, co Hunové chtějí, nechte laskavě spekulovat mne,“ řekl Malthus s výrazem jisté samolibosti.

Bransonová se několikrát zhluboka nadechla, než se uklidnila. „Za dvacet let, od chvíle, co jsme se poprvé setkali s Huny, na nás zaútočili při každé příležitosti.“ Samotnou ji

překvapilo, jak klidně její hlas zní. „To mi připadá jako dostatečně jasný důkaz jejich záměrů.“

„Ano, nepochybuji, že vám to přijde jasné,“ odvětil Malthus. „Ale vy, vojáci, máte tendence myslet černobíle. První kontakty jsou ošemetná věc, kapitáne. Nikdo neví a ani už nikdy vědět nebude, co se přesně tenkrát stalo, když se první lidská loď setkala s Huny – koneckonců bohužel nezůstali žádní živí svědci. Ale je možné, že lidský kapitán udělal něco, čím Huny nějak urazil. Nebo udělal gesto, které si mylně vyložili jako nepřátelské. Je docela možné, že celé naše nepřátelství je jen výsledkem jednoho nešťastného omylu.“

A musíme vzít v úvahu také fakt, že Hunové s námi podle všeho nevedou válku v pravém slova smyslu. Neútočí podle žádného plánu, veškerá střetnutí se spíš podobají pirátskému přepadení a evidentně se zdráhají na nás útočit na našem území – ke stanici *Ithaka* se dostali jen jednou a znovu to už nikdy nezkusili. Jejich chování se spíš podobá smečce zvířat, která si chrání své teritorium.“

„Z toho důvodu se mi moc nechce do jejich teritoria lézt,“ zamumlala Bransonová a potom se nadechla. „Sakra, víte kolik životů, lodí a tun nákladu jsme ztratili na téhle ztracené trase jenom za poslední rok?“

„O důvod víc, proč se pokusit navázat s Huny diplomatický kontakt!“ přidal se ostře Hernández, kterého už zřejmě Bransonová začala unavovat. Chvilí bylo nepříjemné ticho, potom admirál pokračoval konejšivým tónem: „Kapitáne, nevytáhli jsme vaše jméno z klobouku. Tohle je už vaše čtvrté nasazení v této oblasti a strávila jste v hunském prostoru více času než kterýkoliv jiný kapitán křižníku ve vašem operačním svazu.“

„To je pravda,“ zasyčela Bransonová. „A je to také důvod, proč se do tohoto úkolu příliš nehrnu.“

„Kapitáne, tohle není debata,“ uťal ji Hernández. „Výbor pro mimozemské záležitosti se rozhodl poskytnout týmu doktora Malthuse plnou podporu. A za naše rozhodnutí se postavil prezident Petersen i náčelník vesmírných operací admirál Mazarov.“

Bransonová chtěla ještě něco říct, ale potom si to radši rozmyslela. Vrchnost se už očividně pro tenhle podnik definitivně rozhodla a nic, co by mohla říct, by to už nezměnilo.

„Budete vojenským velitelem téhle operace, kapitáne,“ pokračoval Hernández po chvíli. „Kromě *Ardentu* budete mít k dispozici ještě další lehký křižník, *Valiant*. Vaším úkolem bude poskytnout doktoru Malthusovi plnou podporu. A tím myslím *plnou* podporu, kapitáne. Úspěch této mise má přednost před čímkoliv jiným. Je to jasné?“

„Ano, pane,“ vypravila ze sebe kapitán Erika Bransonová neutrálně, zatímco uvnitř vřela.

* * *

„To je divné, madam,“ řekl sensorový technik první třídy Tulipov. „Počítač tu střelu pořád nemůže najít. Ani na obrazovce, ani v databázi.“

Vivian se zamračila. V tom zatraceném softwaru se objevovaly první mouchy. I když zbraňová sekce vypálí pouze simulovanou střelu – jako tomu bylo teď, koneckonců odpalovat skutečné střely s nukleární hlavicí uprostřed doku by nebyl zrovna nejchytrější nápad – senzory, pokud jsou nastavené na simulaci, by ji měly zachytit.

Otočila se ke zbraňové sekci, kde postával komandér-poručík Boren. „Zkuste ještě jednu.“

„Jasně.“ Boren se otočil a předal rozkaz dál. „Střela odpálena.“

Tulipov se chvíli díval na obrazovku a potom zavrtěl hlavou. „Ne, pořád nic. Někdy mám podezření, že firma, co pro Loďstvo dělá tyhle programy, tam ty chyby dává schválně, aby mohla příštích několik let vydávat nové a nové patche a připomínat nám, že bez nich nejsme nic.“

Vivian se usmála. „A co je zkusit obejít, pane Tulipove? Dokážete ten program upravit sám?“

Tulipov se zazubil. „Jasně, madam. Už jsem to dělal, v hlubokém vesmíru těžko můžeme čekat na oficiální patch. Dejte mi tak dvanáct hodin a ten program udělá všechno, o co ho požádáte.“

Komandér Dumas poslouchal tu debatu z velitelského křesla uprostřed můstku a lehce se usmál. Evansová časem zjistí, že Tulipov všechny své odhady násobí dvěma, aby potom byl za borce, který práci udělal dřív, než se čekalo. Na druhou stranu byl Tulipov jedním z nejlepších senzorních techniků, jaké Dumas kdy viděl, a nebylo tajemstvím, že je v nejužším seznamu kandidátů na poddůstojnickou hodnost.

„Kapitán na palubě!“ zvolal mariňák střežící průchod na můstek. Vivian Evansová a několik dalších nováčků se postavilo do pozoru, ale zbytek zůstal sedět. Kapitán Bransonová byla radši, když její podřízení dál vykonávali svou práci, než aby jí nesmyslně prokazovali úctu pokaždé, když přijde na můstek. Dumas se nicméně zvedl, aby jí nabídl velitelské křeslo. Kapitán se neposadila. Podle všeho nebyla v dobrém rozpoložení.

„Komandéře Dumasi, ať se prosím všichni starší důstojníci dostaví za hodinu do poradní místnosti,“ řekla chladně. Potom se otočila ke komunikační sekci. „Poručíku Cliftonová, spojte se prosím s *Valiantem* a požádejte jeho kapitána a výkonného důstojníka, aby se rovněž za hodinu dostavili na palubu.“

„Ano, madam.“

Dumas se na kapitána tázavě podíval. „Dostali jsme konečně rozkazy?“

Bransonová pokývala hlavou. „Ano, dá se to tak říct.“

* * *

Vivian si v hlavní brífinkové místnosti sedla mezi komandéra Dumase a komandér-poručíka Borena. Místnost už byla téměř plná. Kromě kapitána zde byli všichni vyšší důstojníci z *Ardentu* a ještě dvojice důstojníků, které Vivian neznala, ale jejich jmenovky je identifikovaly jako kapitána Kimuru a komandéra Steinera z lehkého křižníku *Valiant*.

Kolem stolu panovalo znatelné napětí. Ačkoliv oficiálně nic potvrzeno nebylo, důstojníci si už pomalu začali dávat dvě a dvě dohromady a tušili, že se poletí do Hunského prostoru a že budou mít na palubě lidi z Agentury pro mimozemské styky.

Otevřely se dveře a dovnitř vešla kapitán Bransonová následovaná čtyřmi civilisty – třemi muži a ženou.

Kapitán se postavila před hlavní monitor na konci stolu a nadechla se.

„Dobrá, lidi. Jak už se ti vnímavější z vás nepochybně dovtípili, poletíme do nitra Hunského prostoru.“ Celým sálem zašuměl kolektivní povzdech. Bransonová ukázala na

jednoho z civilistů. „Na této výpravě nás bude doprovázet doktor Steven Malthus a jeho tým z AMS, takže nechám na něm, aby vysvětlil detaily.“

Posadila se a Malthus zaujal její místo u obrazovky.

„Děkuji, kapitáne,“ odkašlal si. „Chápu, že někteří máte jisté obavy, protože letíme do prostoru ovládaném tvory, se kterými jste jediný kontakt měli prostřednictvím nukleárních hlavic a iontových paprsků, že?“

Pokud svůj výrok zamýšlel jako pokus o vtip, aby uvolnil napětí, moc se mu to nepovedlo, pomyslela si Vivian.

„V každém případě,“ navázal Malthus po téměř nepatrné odmlce, „naším cílem bude kontaktovat Huny a pokud možno s nimi uzavřít příměří nebo alespoň s nimi navázat *nějaký* diplomatický kontakt. Věříme, že celé naše nepřátelství může být výsledkem jednoho velkého kulturního nedorozumění a v takovém případě hodlám spolu se svým týmem to nedorozumění napravit. Víím, že je to riskantní podnik, ale uvědomte si prosím, kolik životů zachráníme, pokud uspějeme.“

Vivian s Malthusem musela souhlasit ohledně počtu životů, které mohou v případě úspěchu zachránit. Jen za poslední rok bylo v Hunském prostoru ztraceno třicet šest nákladních lodí a třináct válečných.

Malthus ukázal na své kolegy. „Další členové mého týmu jsou doktor Heinrich Kellermann, doktorka Rebecca Neiwertová a doktor Asagiri Sato. Doktor Kellermann je náš hlavní odborník na Huny a shrne pro vás vše, co je nám o nich zatím známo. Doktore?“

Kellermann převzal od Malthuse pomyslnou štafetu a začal mluvit. „O Hunech toho vííme velice málo, ale ze zpráv z přepadených lodí – kterým se podařilo uniknout – jsem se-

stavil menší seznam toho, co je nám o nich známo. Hunové jsou velmi agresivní a nejlepší způsob, jak se bezpečně dostat až k jejich planetě, je vyhnout se jim. Tento postup hodláme aplikovat.“

„Promiňte,“ zeptal se komandér-poručík Stensgaard, lodní šéfinženýr, „ale když o Hunech prakticky nic nevíme, jak chcete najít jejich domovskou planetu?“

„Já se k tomu dostanu, drahý pane,“ odsekl Kellermann. „Ale jistě nečekáte, že vám všechny informace dokážu vyklopit v první půl minutě, že? Rozhodně ne tak, abyste je pochopil.“

Na chvíli se odmlčel, jako by si přebíral myšlenky, potom pokračoval. „Kde jsem to skončil? Ano, Hunové. Nikdo neví, jak vypadají – získali jsme několik vraků hunských lodí, ale ani z jejich interiéru nemáme moc tušení, jak mohou vypadat. Víme akorát, že to nejsou humanoidi. Ale z lodí jsme se dozvěděli jiné věci. Jednak jsme našli zařízení, pomocí něhož spolu komunikují – to zařízení důkladně prostudoval doktor Asagiri, který o tom z nás ví také nejvíc.“

Asagiri se už chystal ujmout slova, ale Kellermann pokračoval.

„Ještě než začne, tak bych rád přešel k jinému důležitému – mému – objevu, který odpoví na vaši otázku ohledně domovské planety Hunů.“ Kellermann letmo pohlédl na Stensgaarda. „V jednom vraku hunské lodi – jednoho z jejich větších plavidel – jsme objevili téměř nepoškozenou jednotku na čištění atmosféry. Nepodařilo se nám ji zprovoznit, ale i tak jsme díky ní zjistili, co Hunové dýchají.“

Vivian slyšela, jak pár sedadel od ní kdosi zašeptal: „Och, no jistě.“